

jo ikke værd at tage sig videre nær, naar det ikke medfører nogen Realitet, naar det ikke medfører nogen Dros Forskjel, som det ærede Medlem sagde. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlem og jeg nu omtrent ere enige. Vi ere enige om, at Grundene udenfor Ruinen har man Ret til at sælge, — hvad deres Værdi angaar, da skal jeg strax komme dertil, — og vi maa være enige om, at den samme Værdi, som var tilstede, bliver tilstede, hvad enten Ruinen bliver fuldført, eller ikke; Statens Forhold er altsaa aldeles uforandret. Naar det ærede Medlem dernæst kom ind paa Værdien af det, som var solgt, saa betegnede han sig selv i den Henseende som Usagkyndig. Han ansøgte Intet imod, hvad jeg havde bragt frem, han sagde, at han ikke kunde følge med de vanskelige Beregninger, jeg opstillede. Jeg synes ikke, at det er saa vanskeligt at lægge 56,000 Kr. til 200,000 Kr. og dertil igjen lægge 20,000 Kr. og dividere det Udfomne med 16, jeg kan ikke indse, at dette er saa forfærdeligt vanskeligt; det var denne Operation, jeg foretog. Men idet det ærede Medlem betegnede sig selv som Usagkyndig, gjorde han ogsaa mig den Ære at regne mig til de Usagkyndige paa dette Punkt. Jeg maa imidlertid paastaa, at jeg ikke er saa aldeles Usagkyndig i denne Henseende; jeg har noget Begreb om Giendommenes Værdi her i Byen, og naar det ærede Medlem mod mig vilde føre frem med Bille som en rigtig Bygningsautoritet (Stemmer: Han er Medlem af Thinget og maa ikke nævnes ved Navn!). Ja, det er sandt, den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds har ganske vist været borte i nogen Tid, men han er jo Medlem af Thinget. Jeg maa imidlertid bemærke, at paa den Tid, da de nævnte Ytringer sadt fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds, nemlig i 1865—66, oar han virkelig, mig bekendt, ikke nogen stor Bygningsautoritet, og den Omstændighed, at han senere har været Direktør for et Byggeselskab, kan neppe have tilbagevirkende Indflydelse paa hans Kyndighed paa den Tid. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds sagde meget rigtigt, at det var muligt, at disse Grunde dog havde en større Værdi, naar man byggede Lugsbygninger paa dem, end naar man paa dem opførte Bygninger, der skulde tjene til Næringsdrift og Handel; men man maa ingenlunde tro, at han havde saadanne fantastiske Tanker om, hvad Værdi dette havde, som det ærede Medlem nu søger at komme frem med, tværtimod fremgaar det af hans Ytringer, at han netop havde meget beskedne Fordringer. Anledningen til, at han kom frem med sine Bemærkninger den Gang, var den, at han ikke ønskede at Bygningen skulde blive skænket bort til en Industriudstillingsbygning, og han fremhævede da, hvilken Værdi der kunde ligge i denne Eiendom; men det var ingenlunde store Tanker, han havde derom. Han sagde saaledes:

„Om vi kunne regne paa, at det ærede Medlem for Anders Amt's 1ste Valgfreds (Sage) vil kunne fremføre en virkelig solid og vederhæftig Kjøber, som vil give 150,000 Rd. for denne Plads, eller vi maa regne paa, at den daværende Indrengsminister i 1862 havde Ret, naar han mente i alt Tald at kunne sælge 10,000 Kvadratalen til 10 Rd. pr. Kvadratalen, eller om vi skulde synke saa langt ned, som vi gjorde i Attenhundrede og nogle og halvtreds“ osv., „derom er det vanskeligt at have nogen Mening.“ Altsaa, han havde ingenlunde fantastiske Tanker om at faae 700,000 Kroner eller noget Saadant, han ansaa det tværtimod for meget høit, hvis der kunde være Tale om, at man for hele Pladsen med Ruinen paa kunde faae halvoandethundrede Tusinde Rigsdaler af en solid Kjøber. Forøvrigt har det ærede Medlem ganske Æret i den Paastand, at det skulde være min Sag nærmere at oplyse, hvilken Værdi denne Grund har, thi det er vistnok de ærede Medlemmers Sag, som paastaa, at den skulde være solgt under sin Værdi; det maa vistnok være deres Sag at oplyse, at den virkelig er bleven solgt under Værdien. — Jeg tror nu, at jeg maa opgive Haabet om at faae det ærede Medlem til at kunne forstaa dette, at der ikke paa Finantsloven er givet nogen Bemyndigelse til Salget af disse Eiendomme; har han ikke, efter hvad jeg forrige Gang udvillede, været i Stand til at opfatte dette, saa tror jeg ikke, at det vil lykkes mig at bringe ham til at forstaa det. Jeg skal derfor blot en eneste Gang endnu ganske kort sige, at det er ganske vist, at naar det staar paa Finantsloven, saa er der en Bemyndigelse tilstede, men Bemyndigelsen er ikke fremkommen derved, at det staar paa Finantsloven, men den er forudsat i Finantsloven at være tilstede, og fordi den var forudsat at være tilstede, kunde Finantsloven anslaa visse Beløb som dem, der forventedes at ville indkomme. Nu kan jeg ikke gjøre det tydeligere. Jeg forventer, at det ærede Medlem nok engang vil tage Ordet og sige, at han aldeles ikke kan forstaa, at han ikke kan fatte, at jeg kan negte, at Bemyndigelsen er givet paa Finantsloven, og jeg giver det ærede Medlem fuldkommen Frihed dertil; men jeg agter ikke flere Gange at udvillde dette. Forresten fremgik det af, hvad det ærede Medlem oplæste af det,

Rettelser.

- Sp. 1932, S. 6 f. o.: „Udvalget“ læs: „Udvalgets Flertal“.
 — 1932, S. 3 f. n.: „Side 25“ læs: „Side 23“.
 — 1964, S. 20—21 f. o.: „er indrømmet“ læs: „maa indrømmes“.